

θους και μίαν ὀπισθεν ἀντὶ ράχεως καὶ μὲ δύο ξεθωριασμένα μάτια ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς θεόστραβος διὰ νὰ τὰ ἀνεχθῇ. Μοῦ μειδιᾷ αὐτὴ ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ φθινοπώρου καὶ ἀνακαλύπτω ἀμέσως ἓνα καὶ ἡμῖσιν δδόντα εἰς ἀμφοτέρας τὰς σιαγόνας. Τὰ δόντια της εἶχαν γυμνάσια ἀραιᾶς φάλαγγος.

— Σὰς ἔστειλεν ὁ κ. Καζάζης; περάσατε μέσα, μοῦ λέγει μὲ ἐν ἀπαίσιον μειδίαμα.

— Συγγνώμην, μῆτε τὸν γνωρίζω κἂν αὐτὸν τὸν κύριον.

— Ἄ! δὲν εἶσαι σὺ ὁ κουρδιστὴς τοῦ πιάνου — ξεπετιέται ἡ μητέρα — ποῦ ζητοῦσε ἡ κόρη μου ἡ Ἀγγελικὴ;..

— Λάθος θὰ εἶναι, κυρία μου.

— Λάθος, ποῦ μοῦ ἐκόστισε ἓνα Σινικὸ βάζο! Θὰ εἶναι ἀναλιδέα σας, κύριε, ἐὰν δὲν μὲ ἀποζημιώσετε.

— Εὐχαρίστως. Ἔχω 100 χιλ. δραχμῶν περιουσίαν. Μόλις ἄκουσαν 100 χιλ. δραχμὰς ἀρχίζουν τὰ μειδιάματα τῆς δεσποινίδος, ἡ ὁποία μόνον ἓνα δδοντεῖατρὸν ἔπρεπε νὰ νυμφευθῇ, καὶ ὁ πληθυντικὸς τῆς μητέρας. Φεύγω διὰ νὰ προφθάσω τοῦλάχιστον τὸ ἀτμόπλοιον. Ἀλλὰ πρὸ τούτου, ἔπρεπε νὰ διέλθω ἀπὸ τὸ καφενεῖον διὰ νὰ δανεισθῶ τὰ ναῦλα ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τοῦ καφενεῖου.

Τὸ γκαρσόνι, ἀπουσιάζοντος τοῦ διευθυντοῦ, μοῦ ἐγχειρίζει μίαν ἐπιστολήν.

— Ὡ, θὰ δικαιολογεῖται ἡ ἀθλία διὰ τὴν ἀπουσίαν της, διελογίσθη καὶ πλήρης θυμοῦ ἀποσφραγίζω τὸ γράμμα. — Ἀκούσατε, ἀκούσατε. Τὸ φυλάττω ὡς κειμήλιον.

«ἘΛΕΕΙΝΕ»

Μοῦ ἔγραψες ὅτι ἐκέρδισα τὸ λαχεῖον καὶ στηρίζομενος εἰς τὸ λόγον σου ὑπέβαλα τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐλληνοδιδασκάλου· ἀνακαλύπτω τὴν ἀπάτην, σπεύδω νὰ ἀνακαλέσω τὴν παραίτησιν, ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς νομίσας ὅτι ἠθέλησα νὰ τὸν ἐμπαίξω, διέταξε ἀμέσως ν' ἀπολυθῶ ἐπὶ ἀνικανότητι, διορισθέντος ἀντ' ἐμοῦ τοῦ ἀσπονδότερου ἐχθροῦ μου Εἴσαι ἀχρεεστάτος· αὔριον δέξεσαι τοὺς μάρτυράς μου.

Γραμματικὰς.

Ἐὰν εἶχα μυαλά, βεβαίως θὰ τὰ ἔχανα. Ἐγὼ δὲν τοῦ εἶχα γράφει λέξιν· τί ἐπιστολὴ ἦτο αὐτὴ;.. Καὶ ἦτο ὁ μόνος φίλος, ὁ ὅποιος ἠδύνατο νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐπιταφίου. Ἄ, δὲν ἀντέχω πλέον... Ἡ μονομαχία θὰ μοῦ ματαιώσῃ τὸ ταξεῖδι: Νὰ φύγω κρυφά; θὰ μὲ ἀποκαλοῦν ἄτιμον. Τὰ γόνατά μου ἄρχισαν νὰ τρέμουν, τὰ χεῖλη μου νὰ σουφρώνουν, ἡ μύτη μου νὰ ἀγωνιᾷ, ἡ πλάταις μου νὰ πηγαινοέρχωνται, νὰ μοῦ φαίνωνται ὅλα μαῦρα, ἀπαίσια.

Τρέχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ξαναμμένος, διψασμένος, πεινασμένος, ἐλεεινός. Ἀνοίγω τὸ σημειωματάρειόν μου καὶ πλησιάζω εἰς τὴν ἡμεροδείκτην, νὰ ἰδῶ τί ἡμέρα ἦτο ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ φοβερὰ, ἡ ἀποφράς, ἡ ὁποία μοῦ ἔκοψε δέκα τοῦλάχιστον χρόνια τῆς ζωῆς μου.

Ὡ φρίκη! Ὡ Λογογράφε καὶ Ποιητὰ τῶν Οὐρανῶν! Ὡ ἑκατὸ χιλιάδες τοῦ σεβαστοῦ θεοῦ!

Τὸ πιστεύετε; Τί ἐδιάβασα, νομίζετε;

«Πρώτη Ἀπριλίον»,

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Ἡ Μάννα ποῦ τῆς ρήμαξε ὁ Χάρος τὴν καρδιά της Καὶ τὸ μονάκριβο παιδί ἦρθ' ὁ σκληρὸς νὰ πάρῃ Ἄχ! τὸ παιδί ποῦ θέρμαινε γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά της Μὲ ὄνειρα καὶ μὲ φιλιὰ, τὸ μόνο της καμάρι

Βγαίνει στὸ δρόμο σὺν τρελλή, ἴσως καὶ τ'ἀπαντήσῃ. Τὰ μάτια της ζητοῦν παντοῦ ἄλλο παιδί νὰ μοιάξῃ Μὲ τὸ δικό της τὸ παιδί, θέλει νὰ τὸ γνωρίσῃ Γιὰ μιὰ στιγμὴ σ' ἄλλου μορφὴ καὶ βαρυναστενάξῃ

Θέλει κ' αὐτὴ νὰ γελαστῇ, νὰ πῇ πῶς εἶναι ψέμα Ὡς γινεὶ γιὰ τὸ χαμόγελο, ψάχνει γιὰ τὴ ματιά του Θέλει ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή, γὰρ δὴ ἓνα του νέμα Μαζὺ μὲ τᾶλλα τὰ παιδιά, ἔστω καὶ τὴ σιὰ του.

Μ' ἀελλπισμένη, ἔρημη στὸ σπῆτι της γυρίζει Τὴ συφορὰ της πρὸ τρανὴ παντοῦ τραβᾷ μαζὶ της Καὶ νοιώθει πᾶς πραγματικά, πῶς ὅτι κ' ἂν πασιχίξῃ Ὅλον τοῦ κόσμου τὰ παιδιά, δὲν κάνουν τὸ Πατ- [δί της.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Ἀνέκδοτος δειρὰ)

Ὁ φθόνος

Ὁ φθόνος, ὅσο νᾶν' κακός, ἔχει καὶ τὸ καλὸ του, κάμνει κ' αὐτὸν τὸν μοχθηρὸν νὰ σκάῃ ἀπ' τὸ κακὸ του.

Ἐφρος ἱστορικοῦ

Τὰς παρελθούσας γενεάς ζητῶν νὰ ἐξυπνήσῃ, κατῳρθώσε τὴν σύγχρονον νὰ τὴν... ἀποκοιμίσῃ

Καρτερόφυχος

Μὲ τί καρδιά της συμφορὰς τῶν ἄλλων ὑποφέρει! μόνον τῆς ξένες τῆς χαρὲς νὰ ὑποστῇ δὲν ξέρει!..

ΙΚΑΡΟΣ